

Méontologie

Aristotelés kdysi vymezil filosofickou disciplínu, která byla mnohem později pojmenována jako „ontologie“, klasickým způsobem, totiž jako vědu, která se zabývá jsoucím jakožto (právě) jsoucím, nebo také která se zabývá jsoucím, pokud jest. Použijeme-li tohoto výměru jako východiska (později ukážeme, že tam lze najít ještě jiné momenty, vůči nimž se nyní nebudeme ohrazovat), můžeme méontologii vymezit jako (filosofickou) vědu, která se zabývá jsoucím jakožto (právě) nejsoucím, nebo také která se zabývá jsoucím, pokud není (kvůli vyjasnění: pokud už není a pokud ještě není). Na první pohled ovšem musí být zřejmé, že tyto dvě takto vymezené filosofické disciplíny nemohou obstát samostatně, nýbrž jen v dobré spolupráci. Můžeme se tedy rozhodnout obě nesamostatné disciplíny pojmout jako jedinou a užít pro ni jednoho z obou pojmenování. Protože však takřka celá dosavadní tradice filosofického myšlení je zatížena zpředměťňováním (tj. jakousi apriorní redukcí každého jsoucna na objekt, předmět), zvolíme pro obě uvedené disciplíny přinejmenším na nějaký čas název méontologie, jímž budeme sobě i jiným vždy znovupřipomínat, že každé (pravé) jsoucno je událostným děním, tedy událostí, které probíhá jako „časování“. To znamená, že každá (pravé) jsoucno je aktuálně (a předmětně) jsoucí pouze z menší části, zatímco z větší části je nejsoucí. Méontickou (či nepředmětnou) stránku pravého jsoucna budeme jmenovat jako „bylost“ a „budost“.

(Písek, 090115-1.)